

KONINKLIJK BEDROGEN

MISHA BELL

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2022 Misha Bell
www.mishabell.com/nl/

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.
www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs
www.najlaqamberdesigns.com

Fotografie: Wander Aguiar
www.wanderbookclub.com

Vertaling: Missy Veerhuis

ISBN: 9789464489958

Hoofdstuk Een

---

*I*k verstevig mijn greep op het mes. “Niet bewegen.”

Mijn slachtoffer - ik bedoel mijn vriend Waldo, de toeschouwer - ziet er ongemakkelijk uit. “Weet je het zeker?”

Ik heb al mijn acteervaardigheden nodig om precies de juiste hoeveelheid twijfel op mijn gezicht te laten verschijnen. “Trek alleen niet je hand weg.”

Hij houdt zijn handpalm tegen de mijne, alsof we midden in een ongemakkelijke high five aan elkaar zijn geplakt. Mijn hand zit natuurlijk in een handschoen.

Ik kijk om me heen. We zijn alleen in het buitengedeelte van de coffeeshop en de voorbijgangers op straat letten niet op ons.

Jammer. Ik hou van publiek.

Zoals ik had gehoopt, ziet Waldo mijn gestaar voor nervositeit aan en zijn hand trilt.

Ben ik een slechte vriendin, omdat ik hier zo van geniet?

Domme vraag. Dat is hetzelfde als vragen of ik een slechte zus ben, omdat ik die ene avond de hand van mijn tweelingzus in warm water had gestopt toen ze ‘om de een of andere reden’ in haar bed had geplast.

Ik ben gewoon een leuke vriendin. En een leuke zus.

Ik staar naar de rug van mijn gehandschoende hand om mijn slachtoffer nog nerveuzer te maken. “Ik ga ervoor... nu.”

Terwijl ik de daad bij het woord voeg, til ik het mes in een brede, dramatische boog omhoog en doe ik de douchescène uit *Psycho* na.

Waldo rukt zijn hand weg voordat het mes zijn doel bereikt.

Oef. Dit zou niet hebben gewerkt als hij zich niet had teruggetrokken.

Ik ga door met de stekende beweging en gil van neppijn voordat ik de stiekeme beweging doe om de illusie te voltooien.

Het resulterende beeld spreekt voor zich: het mes zit aan de ene kant van mijn gehandschoende handpalm tot aan het heft in mijn hand begraven, terwijl het lemmet er aan de andere kant uitsteekt.

Waldo staart ernaar, zijn magere gezicht bijna net zo bleek als het mijne - en als onderdeel van mijn toneelpersonage heb ik de zon in geen jaren mijn huid aan laten raken.

Ik vat zijn reactie als een compliment op. Hij moet geloven dat ik mijn hand heb doorboord. De realiteit is

natuurlijk anders. Het lemmet dat uit het mes stak zit nu in het holle heft verborgen, en het lemmet dat uit mijn handpalm steekt, wordt door een krachtige magneet die in mijn handschoen zit op zijn plaats gehouden.

“Wacht eens even,” zegt Waldo, terwijl zijn ademhaling kalmeert. “Er is geen bloed.”

Voordat hij meer vervelende logica kan gebruiken, ‘trek’ ik triomfantelijk het mes eruit en beweer ik dat ik mijn hand met een toverwoord heb genezen.

“Dat was duidelijk een illusie,” zegt hij terwijl hij naar het mes tuurt.

Ik verstop het in mijn zak. “Weet je het zeker?”

Hij pakt mijn pols om de handschoen te inspecteren. Het is intact en ik heb de magneet in mijn zak laten vallen toen ik het mes verborg, dus zoals we in mijn beroep zeggen, ik ben schoon.

“Laat me het mes zien,” eist hij.

Ik haal het normale mes tevoorschijn dat in mijn zak naast het getrukeerde mes verstopt zit.

Waldo bekijkt het en kijkt met de seconde verwarder. Ten slotte spreekt hij de negen favoriete woorden van elke goochelaar uit. “Ik heb geen idee hoe je dat hebt gedaan.”

Ik grijns. “Dan ben je hier misschien nog meer door verrast.” Ik haal een roodgestreept horloge uit mijn zak. “Ik geloof dat dit van jou is.”

Naar adem happend rukt hij zijn bezit uit mijn hand. “Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?”

“Extreem goed,” zeg ik met een stalen gezicht.

“Holly?” zegt een onbekende mannenstem vanaf de straat.

Ik werp een blik op de nieuwkomer en plotseling is het mijn beurt om te staren.

Ik wist niet dat dit soort mannelijke perfectie buiten Hollywood bestond.

Gebeeldhouwde gelaatstrekken. Een Romeinse neus. Vaag katachtige, lichtbruine ogen die roofzuchtig over mijn gezicht dwalen, waardoor ik me als een gazelle voel die op het punt staat om verslonden te worden.

Ik slik de overvloed aan speeksel in mijn mond met een luide slik door.

De breedgeschouderde, gespierde torso van de vreemdeling is in een strak wit T-shirt gekleed en ondanks de rafelige spijkerbroek die laag op zijn smalle heupen valt, heeft hij iets koninklijks - een indruk die door het vreemde ontwerp op de gesp van zijn riem wordt ondersteund. Het lijkt op een wapen dat een middeleeuwse ridder op zijn schild zou kunnen dragen.

Er is me verteld dat ik mensen te veel met beroemdheden vergelijk, maar het is moeilijk om dat met deze man te doen. Misschien als de liefde tussen Jake Gyllenhaal en Heath Ledger in *Brokeback Mountain* vruchten had afgeworpen?

Nee, hij is nog knapper dan dat.

Ik realiseer me dat ik te aandachtig naar zijn gezicht staar om het als beleefd te beschouwen, dus ik sla mijn blik neer en zie dat hij twee leren banden in zijn vuisten houdt. Riemen, vermoedelijk.

Half in de verwachting om gewillige seksslavinnen aan de andere kant van die riemen te zien, zie ik in plaats daarvan twee rare honden.

Ik denk tenminste dat de wezens honden zijn.

De ene heeft zwart-witte vlekken waardoor hij op een panda lijkt. Gezien de gigantische omvang van het wezen, kan ik de mogelijkheid niet uitsluiten dat het een beer is. En alsof het niet vreemd genoeg was om er als een bedreigde berensoort uit te zien, draagt het beest ook nog een veiligheidsbril.

Is het vanwege slecht zicht of staat de panda op het punt om te gaan snowboarden?

Het tweede wezen heeft geen bril en doet me aan een koala denken, alleen veel groter en met een hangende hondentong.

Ik dwing mijn blik terug naar hun belachelijk knappe eigenaar. “Hé,” is het enige wat ik uit kan brengen. Mijn overactieve hormonen lijken me van het vermogen om te spreken te hebben beroofd.

De vreemdeling vernauwd zijn lichtbruine ogen. “Jij bent Holly, toch?”

Dit is je kans, mijn innerlijke goochelaar komt naar boven. Bedrieg de hete vreemdeling. Houd hem voor de gek totdat zijn broek afzakt.

Met een heroïsche wilsinspanning verjaag ik de lust en wrijf ik in mijn hoofd als een kwaadaardige schurk in mijn handen. Voordat ik mijn toneelpersonage met huidige bleke huid en ravenzwarte haar adopteerde, werd ik regelmatig voor mijn identieke tweelingzus aangezien, zelfs door mensen die het dichtst bij ons

stonden. Onze ovale gezichten zijn precies hetzelfde, tot de scherpe jukbeenderen en sterke neus aan toe. Ik ben letterlijk voor dit specifieke bedrog geboren.

Ik voeg een vleugje deftigheid aan mijn stem toe en zeg, "Wie zou ik anders zijn?"

Zo. Als hij weet dat Holly een tweelingzus met de naam Gia heeft (als in, ik), dan zal hij die gok nu uiten en dan zal ik ermee stoppen.

Misschien.

Ik wed dat ik hem kan overbluffen, zelfs als hij weet dat ik besta.

Hij staart me aandachtig aan. "Je hebt je haar veranderd."

"Verkleedpartijtje voor de *Addams Family*," zeg ik met mijn beste Morticia Addams-stem. Het is niet mijn meest overtuigende leugen, maar het lijkt erop dat de man erin gaat trappen. Dan zie ik een probleem. Waldo, die verward met zijn ogen knippert, staat op het punt om iets te zeggen. Ik schop onder de tafel tegen zijn been en vraag de vreemdeling opgewekt: "Ken je Waldo al?"

Ik hoop dat de hottie zijn hand zal uitstrekken en zichzelf zal voorstellen, zodat ik zijn naam kan leren kennen.

Mijn kwaadaardige truc wordt door de panda gedwarsboemd. Het trekt met zijn tanden aan de broekspijp van de hottie. Als hij dit ziet, doet de koala hetzelfde aan de andere kant, behalve dat zijn bewegingen onhandig en puppyachtig zijn en een gat in de broek achterlaten.

Als dit de manier is waarop de honden zijn aandacht trekken, dan is het geen wonder dat hij zoiets haveloos draagt. Het is ook vies. Ik hoop dat hij dat hondenspeeksel zo snel mogelijk van zijn broek wast.

“Een ogenblikje, jongens,” zegt de vreemdeling op een warme, vaderlijke toon tegen zijn viervoeters, wat me raakt. “Zien jullie niet dat ik met Holly praat?”

Gescoord! Hij gelooft dat ik Holly ben.

De vreemdeling kijkt op van de honden en bekijkt Waldo van top tot teen. Vindt hij ook dat mijn vriend op Willem Dafoe lijkt, alleen toen hij de mentor van Aquaman speelde, niet de Green Goblin uit *Spider-Man*?

Voordat ik het kan vragen, keert de blik van de vreemdeling naar mij terug. “Dat is niet je vriendje.”

Ik knipper. Kent hij Holly’s vriend? Waar vindt mijn zus al die lekkere mannen? Deze is nog lekkerder dan haar Alex.

“Inderdaad,” zeg ik, terwijl ik haar weer nadoe. “Deze kerel is gewoon een *vriend*.”

De goddeloze grijns van de vreemdeling is als een tik op mijn clitoris. “Ik denk niet dat mannen en vrouwen gewoon vrienden kunnen zijn.”

Dat kunnen ze echt wel. Mijn zussen en ik zijn ons hele leven al met een bepaalde man bevriend en hij heeft nooit bij een van ons een versierpoging gedaan. Toegegeven, hij is homo, maar toch.

Waldo gaat staan, een en al gewonde waardigheid. “Luister, makker, ik ben allergisch voor honden, dus als je het niet erg vindt...”

“Makker?” De katachtige ogen van de vreemdeling zijn spottend terwijl ze in de mijne kijken. “Zie je wel? Hij vindt het niet leuk dat ik in zijn territorium kom.”

De warmte die door mijn lichaam flitst is geen lust meer. Het lef van deze man. “Ik ben niemands territorium.” En zeker niet dat van Waldo. Hij heeft ook nooit geprobeerd om me te versieren, niet in de hele achttien maanden dat we elkaar kennen.

Waldo’s gezicht wordt rood en hij verstevigt zijn greep op het mes dat hij nooit heeft teruggegeven.

Serieuus? Kan testosteron je *zo* dom maken?

“Ze heeft gelijk, makker,” zegt Waldo met zijn meest dreigende stem, die, als we eerlijk zijn, een beetje klinkt alsof hij een Koekiemonster-imitatie doet. “Je kunt maar beter ophoepelen.”

De vreemdeling trekt zijn bovenlip naar hem op. Als hij van het mes weet, dan laat hij het niet zien. Ongetwijfeld een ander slachtoffer van testosteronvergiftiging.

“Ophoepelen?” Hij kijkt me aan. “Waar heb je deze Waldo-gast gevonden?”

Oké, dat is het. Ik ben de enige die “Waar heb je Waldo gevonden?” grappen ten koste van mijn vriend mag maken.

De hete vreemdeling heeft net een grens overschreden.

Ik duw mijn stoel naar achteren en sta tot mijn volledige lengte van anderhalve meter op. “Wat dacht je van ‘ga verdomme weg?’ Is dat een betere woordkeuze voor je?”

Dit is het moment waarop de panda naar Waldo gromt - een dreigend geluid dat je niet van zo'n schattige, zij het te grote hond zou verwachten. Het doet me aan een nieuwsbericht over een man denken die in de dierentuin een panda probeerde te knuffelen, maar die uiteindelijk in het ziekenhuis belandde nadat de bange beer hem had toegetakeld.

Waldo verbleekt en legt het mes op tafel. Er zitten duidelijk minstens tien hersencellen in die dikke schedel van hem.

De vreemdeling klopt op de kop van het bebrilde beest en mompelt iets rustgevends in een taal die Oost-Europees klinkt.

Huh. Hij had geen accent toen hij tegen me sprak, maar Engels moet zijn tweede taal zijn. Anders zou hij zijn honden niet in die vreemde taal aanspreken.

Shit. Met ons geluk is de hottie een Russische gangster.

“Ga zitten,” sis ik naar Waldo en tot mijn opluchting doet hij wat ik zeg.

Maak daar twintig hersencellen van.

De mooie ogen van de vreemdeling dwalen over mijn gezicht voordat hij ze weer tot spleetjes samenknijpt. “Jij bent Holly niet. Zij is aardig.” Een vleugje van die kwaadaardige grijns keert weer terug naar zijn lippen en zijn stem wordt dieper. “Terwijl *jij* ondeugend bent.”

Dat doet het. Geen mevrouw Vriendelijke Goochelaar meer.

Langzaam slenter ik naar hem toe.

Hoewel... misschien is dit niet zo'n goed idee.

Nu ik dichterbij ben, besef ik hoe groot hij is. En breedgeschouderd. De gigantische honden hebben mijn perspectief in de war geschopt en hebben een visuele illusie gecreëerd dat hun eigenaar van een normale lengte was. Dat is hij niet. Erger nog, hij ruikt goddelijk, zoals de branding van de oceaan en iets onuitsprekelijk mannelijks.

Een truc onder deze omstandigheden zal al mijn vaardigheden testen.

Wacht even. Zullen de honden boos worden dat ik zo dichtbij ben?

Alsof hij mijn gedachten kan lezen, geeft de vreemdeling hen een streng bevel en ze vallen schaaachtig achter hem neer.

Was dat bevel bedoelt om *mij* me als een goede, gehoorzame teef te laten gedragen? Want dat wil ik zo graag.

Nee, niks daarvan. Ik blijf bij mijn plan, wat vereist dat ik binnen zakkenrollersafstand moet komen.

“Wil je zien hoe ondeugend ik kan zijn?” vraag ik met de zwoelste stem die ik op kan brengen.

Is het normaal dat menselijke ogen zulke kleine spleetjes kunnen worden, alsof hij een leeuw is?

“Hoe ondeugend is dat, *myodik?*” mompelt de vreemdeling.

Zei hij net “me pik?” Nee. Het was iets in welke taal dan ook die hij ook voor de honden gebruikte. Toch zit zijn pik nu stevig in mijn gedachten, wat de hormonale overbelasting niet helpt.

Ik dwing de ongepaste afbeeldingen uit mijn hoofd en lik doelbewust mijn lippen. “Ik zal je portemonnee stelen. Of je horloge. Jouw keuze.”

De veronderstelde keuze is natuurlijk misleiding. Mijn echte doelwit is geen van beide, maar dat hoeft hij niet te weten.

Zijn neusgaten trillen terwijl zijn blik naar mijn lippen zakt. “Is het stelen als je me waarschuwt?”

Als het voor mij mogelijk was om mijn zorgen over ziektekiemen te vergeten en te overwegen om mijn lippen op die van iemand anders te plaatsen, dan zou ik dat nu doen. Het is de sterkste drang die ik ooit heb gevoeld.

“Wat is er aan de hand?” zeg ik ademloos. “Bang?”

Hij klopt op de rechterzak van zijn spijkerbroek. “Wat dacht je van het stelen van mijn portemonnee?”

Ik adem rustig in. “Bedankt dat je me hebt laten zien waar die is.”

Voordat hij kan antwoorden, duik ik in die zak. Ik heb een grote misleiding nodig voor wat ik echt probeer te stelen.

Bij Houdini’s wenkbrauwen, is dat wat ik denk dat het is?

Yep. Er is geen twijfel mogelijk. Terwijl ik met mijn gehandschoende vingers over de portemonnee strijk, voel ik iets anders achter de stof van de broek.

Iets groots en heel hards.

Nou. Iemand is dolgelukkig om zijn zakken te laten rollen.

Misschien had *hij* toch “me pik” gezegd?

Ik doe mijn best om zijn blik vast te houden en mijn plotseling droge keel niet te schrapen. “Kun je voelen dat ik het steel?”

Terwijl ik praat, werk ik aan het losmaken van de mooie gesp - zijn riem is mijn echte doelwit.

Zijn oogleden komen halfstok te hangen en zijn stem wordt dieper. “Je behendige vingers zijn precies waar ik ze wil hebben.”

Shit. Tussen mijn handschoenen en zijn belachelijke sexappeal heb ik problemen met de sluiting.

Maar nee. Ik kan niet gepakt worden. Dat zou hetzelfde zijn als het onthullen van een magisch geheim - het grootste taboe dat ik kan bedenken.

“Deze vingers?” Vraag ik hees en streel zachtjes zijn hardheid door de lagen stof, waarbij ik de afleiding gebruik die deze sletterige beweging creëert om met mijn andere hand harder aan de sluiting te trekken en hem uiteindelijk te openen.

Ik zou David Blaine *dat* graag zien doen.

Het lage, keelgeluid van de vreemdeling is dierlijk en maakt mijn tepels zo hard dat ze op het punt staan om zich binnenstebuiten te keren. Hij ziet er nu uit als een leeuw die op het punt staat om toe te slaan.

Ik slik terwijl ik mijn hand uit zijn zak trek en gluisperig naar hem probeer te glimlachen. In plaats daarvan komt het er haperend uit. “Ik heb me bedacht. Ik zal je horloge stelen.”

Ik pak zijn pols en knijp er stevig in terwijl ik met mijn andere hand de riem naar buiten trek.

Ja! Hebbes. Ik verstop de riem achter mijn rug en

pruil naar het horloge. “Bij nader inzien denk ik dat ik je je bezittingen laat houden.”

Hij ziet er triomfantelijk uit, waarschijnlijk ervan overtuigd dat zijn sexappeal mijn zakkenrollerkunsten heeft verslagen. Aangezien het bijna het geval was, kan ik het hem niet echt verwijten dat hij dat dacht.

Ik ga voorzichtig achteruit. “Oh, tussen haakjes, ben je dit kwijt?”

Ik laat hem mijn prijs zien.

Met grote ogen beweegt hij zijn blik tussen mijn hand en zijn broek heen en weer.

“Hoe?” vraagt hij.

De vraag klinkt mij als muziek in de oren.

“Heel goed,” zeg ik, maar ik krijg mijn gebruikelijke bluf niet voor elkaar.

Hij strekt zijn hand uit om de riem terug te krijgen. “Je bent een gevaarlijke vrouw.”

Er gebeuren twee dingen tegelijk als ik naar hem toe stap om de riem terug te geven.

De panda probeert zijn aandacht weer te krijgen door aan zijn linker broekspijp te trekken. De koala wil niet achterblijven en doet hetzelfde aan de rechterkant - alleen deze keer is er geen riem die de broek omhooghoudt en hij glijdt naar beneden.

Helemaal naar beneden.

Fuck. Mij.

De grootste erectie in de geschiedenis van fallussen steekt naar voren en - hoewel dit mijn verbeelding zou kunnen zijn - knipoogt naar me.

Heeft hij al die tijd omhoog gestaan?

Als we het over me pik hebben.

Ik vergaap me aan de reusachtigheid. Ook al heb ik het aangeraakt en voelde ik het formaat toen ik in zijn zak aan het rommelen was, had ik me het nooit zo voorgesteld.

Glad. Recht. Heerlijk aderig. Het smeekt er gewoon om om aangeraakt, gezogen of gelikt te worden, maar dat kan ik niet doen om redenen die ik me nu maar moeilijk kan herinneren.

Er zou een vergunning om verborgen te mogen dragen nodig moeten zijn om dat soort heerlijkheid bij je te hebben. En welke vergunning je ook maar nodig hebt om zware machines te mogen bedienen. En een jachtvergunning. Misschien zelfs een 007-achtige vergunning om te mogen doden-

Achter me hoor ik Waldo naar adem snakken. Arm ding. Ik wed dat zelfs *hij* er klaar voor is om op zijn knieën te gaan om te proeven en voor zover ik weet, is hij hetero.

Ik kan mijn blik niet wegtrekken.

Als die pik een toverstaf was, dan zou het er een van de Relieken van de Dood zijn - degene die Voldemort aan het einde hanteerde. En als het een banaan was, dan zou het precies de juiste maat snack voor King Kong zijn.

De vreemdeling zou rood moeten worden van schaamte en bezig moeten zijn om zichzelf als een gek te bedekken, maar in plaats daarvan tilt een arrogante grijns zijn mondhoeken op. "Vind je het leuk wat je ziet?"

Ik wel. Ik wil zo graag mijn telefoon tevoorschijn halen en er een selfie mee maken.

Tot mijn enorme - en ik bedoel ook *enorme* - teleurstelling trekt hij zijn broek op. Zijn zware stem is hees. “Zoals ik al zei. Ondeugend. Heel ondeugend.”

Hij rukt de riem van mijn zenuwloze vingers, doet hem terug in zijn broek en slentert weg met zijn honden en laat me daar met open mond staan.

“Snap jij die kerel?” vraagt Waldo van ergens in de verte, zijn toon verontwaardigd.

Nee. Dat doe ik niet.

Ik kan niet geloven wat er net is gebeurd, punt uit.

Ik weet alleen dat dit niet was wat ik in gedachten had toen ik die vent voor de gek wou houden totdat zijn broek af zou zakken.

Hoofdstuk Twee

De rest van het uitje met Waldo gebeurt in een waas. Ik ben er vrij zeker van dat hij minstens twintig minuten lang tekeergaat over de ballen van de vreemdeling, maar ik luister maar half. Zodra het sociaal aanvaardbaar is, verzin ik een excuus om te vertrekken en haast me naar huis om met mijn tweelingzus te videobellen.

Omdat de mysterieuze man haar kent, moet zij hem ook kennen.

Als ik mijn kamer binnenkom, zoek ik een plek om mijn telefoon op te zetten waar mijn zus de goochelattributen niet overal kan zien liggen. Ik wil niet dat ze hier persoonlijk heen komt en Marie Kondo gaat spelen.

Zo.

Ik loop naar Manny toe, de mannequin waarop ik mijn trucs oefen - van de magische variant, tenminste.

Ik haal het uitdrukingsloze hoofd van Manny er af, leg mijn telefoon in zijn nek en bel Holly.

Geen antwoord.

Shit.

Ik bel haar zonder de video. Hetzelfde resultaat.

Ik schakel over naar de app en vraag haar me te bellen zodra ze beschikbaar is en wacht.

En wacht nog even.

Moe van het wachten besluit ik mezelf af te leiden. Maar waarmee?

Gewoonlijk gebruik ik elk vrij moment van mijn leven om magie te oefenen, maar de lul van de mysterieuze man heeft me aan een project laten denken waar ik van tijd tot tijd aan heb gewerkt - een soort exposure-therapie die bedoeld is om me op een dag in staat te stellen intiem met een man te worden.

Prima. Ik zal het toegeven. Ik heb misschien een klein probleempje. Ik heb niet alleen moeite met handen schudden zonder handschoenen aan te hebben. Ik heb ook een probleem met meer intieme aanrakingen, om nog maar van de uitwisseling van lichaamsvloeistoffen van welke aard dan ook te zwijgen.

Dit is voor een gochelaar of een mens niet geweldig. Maar als ik detective à la Adrian Monk wilde worden, dan zou ik goud waard zijn.

Aan de positieve kant, mijn kansen om buikloop te krijgen zijn nihil.

Het begon allemaal in mijn jeugd toen ik getuige

was van iets vreselijks, een incident dat ik de Zombiemees Slachting heb genoemd.

Mijn ouders hebben een boerderij waar ze allerlei dieren redden en ze kwamen op het lumineuze idee om een vogel met de wetenschappelijke naam *Parus major*, beter bekend als *de Koolmees*, onderdak te bieden. Deze vogel heeft ook een andere naam - de zombiemees. De reden voor het laatste is wat je zou verwachten. In het wild hebben deze vogels een bloeddorst naar hersenen - vleermuishersenen, om precies te zijn. Maar het blijkt dat ze niet super kieskeurig zijn en ook de hersenen van andere vogels zullen opeten, inclusief die van kippen en dat is waar ik op die noodlottige dag tegenaan liep.

Bebloede kippen waarvan hun hersens er venijnig uitgepikt waren.

Overall bloed en hersenen.

Een tevreden zombiemees.

Ik verloor door het schreeuwen bijna mijn stem.

Er werden die dag eigenlijk twee van ons getraumatiseerd. Mijn zus Blue, een van de zesling en dus jonger en meer beïnvloedbaar, zag het bloederige tafereel als eerste. Ze is tot op de dag van vandaag bang voor vogels. Misschien ook voor kool. Ik heb het nooit gevraagd.

Ik, ik heb geen probleem met vogels. Of met kool. Maar ik walg van bloed en hersenen, en die afkeer is sindsdien op alle lichaamsvloeistoffen overgegaan en uitgebreid naar ziektekiemen.

Dus ja. Als het concept van zoenen voor mij

onbegrijpelijk is, dan zijn verschillende seksuele handelingen dat nog meer.

Met een luide zucht pak ik mijn laptop en open ik de eerste pornosite die ik vind.

Ben ik hier klaar voor?

Ik haal diep adem en laat het langzaam tevoorschijn komen.

Wat ik ga doen heet systematische desensibilisatie, en het idee erachter is zoals de term impliceert: als ik in een kalme, gecontroleerde omgeving handelingen zie die me bang maken, kan ik misschien de moed verzamelen om met het echte ding om te gaan.

Hé, het werkt voor spinnen- en slangenfobieën.

Ik begin met video's van mensen die zoenen.

Blijf kalm. Denk niet aan speekselmicrobiota. Of tongmicrobiota.

Het probleem is dat bij porno niemand alleen maar kust. Ze zuigen elkaars gezicht op een manier die aan de monsters uit *Alien* doet denken. Over het algemeen doet porno kijken voor mij wat horrorfilms voor alle anderen moeten doen.

Over horror gesproken, tijd om de lat hoger te leggen.

Ik begin met een monogame seksscène. Het verhaal hier is dat hij een pizzabezorger is en ze kan het niet helpen om hem te verleiden.

Ja. Tuurlijk. Dat klinkt logisch.

Kijken hoe ze zich uitkleden is oké. Ze kussen niet, wat goed is - niet voor hun fictieve relatie, maar voor mijn preutsheid. Als ik echter een lul zonder condoom

in de opening van de actrice zie gaan, gaat mijn hartslag weer omhoog en niet door seksuele opwinding.

Fuck. Ben ik aan het hyperventileren?

Adem. In. Uit. Het gebeurt niet met mij. De mensen in de video zijn instemmende volwassenen. Pornosterren worden ook regelmatig getest, dus wat is het ergste dat er kan gebeuren?

Mijn mantra's werken niet. Ik kan een handvol soa's bedenken die een extreem korte incubatietijd hebben, maar volgens mijn onderzoek testen pornosterren zichzelf slechts ongeveer twee keer per maand. Simpele wiskunde zegt dat als ze genoeg scènes opnemen, ze besmet kunnen raken.

Op de een of andere manier lukt het me om mijn ademhaling te normaliseren.

Goed. Ik ben klaar voor meer.

Ik klik op een video met een kinky ding die me bijzonder verontrust: een gouden douche.

Het verhaal hier is dat zij een MILF is en hij de beste vriend van haar zoon. Wat nergens op slaat. Zou zij niet zijn uroloog moeten zijn of zo? MILF staat voor Mom I'd Like to Fuck, dus zou ze in dit geval geen MILPO moeten zijn, zoals in Mom I'd Like to Pee On, dus moeder waar ik op wil plassen? Of MILPOM - Mam, I'd Like to Pee On Me? Mam ik wil op mezelf plassen?

Dit versterkt in ieder geval de therapeutische waarde van deze sessie. Als ik het eenmaal kan verdragen om naar zoiets te kijken, ben ik

misschien klaar om in de echte wereld de eerste stap te zetten.

Hopelijk. Misschien.

Zodra de video begint, wordt het gevoel dat ik naar een horrorfilm zit te kijken intenser.

Sommige mensen denken dat urine steriel is, maar dat slaat nergens op. Als iemand een urineweginfectie heeft, waar letten de artsen dan op in hun urinemonster? Bacteriën. Zou dat werken als het spul echt steriel was? Nee.

Ik ben halverwege de video voordat ik hem moet afsluiten. Ben er nog niet helemaal klaar voor, denk ik.

Ik kauw op mijn lip, met mezelf discussiërend om de therapieessie hier te beëindigen, maar ik besluit nog één ding te trotseren.

Bukkake.

Het is een Japans woord dat zich naar 'oogherpes' vertaalt. Dat neem ik tenminste aan, want bukkake is een act waarbij een groot aantal mannen gezamenlijk op iemand ejaculeren - in de versie die ik ga bekijken op een vrouw.

Het verhaal in deze video is dat zij de ondeugende stiefzus is - een erg populair pornothema op deze site.

Maar wacht even. Als we even vergeten dat sommige mannen veel te oud zijn om nog thuis te wonen, hoe kan dit fictieve gezin überhaupt uit vijftig stiefzonen en één stiefdochter bestaan?

Als de echte bukkake eenmaal begint, vind ik het moeilijk om naar te kijken.

Misschien als ik een beetje vooruitspoel?

Nee.

Erger.

Ze houden in de hoek van de video een digitale telling bij die de kijker vertelt hoe vaak de mannen al klaar zijn gekomen, evenals het aantal keren dat de actrice het heeft doorgeslikt - en we zitten op zestien spermaklodders en tien keer slikken.

Zou dit niet voor iedereen op een horrorfilm moeten lijken? Anders dan bij een gewone gezichtsbehandeling, is het gezicht van de vrouw volledig met een romige vloeistof bedekt, waardoor er een grotesk effect ontstaat.

Vreemd genoeg heb ik niet het gevoel dat de actrice wordt uitgebuit, hoewel dat heel goed zo zou kunnen zijn. Misschien is het omdat ze eruitziet alsof ze het naar haar zin heeft, terwijl de anonieme mannen gewoon mechanisch en zonder enig enthousiasme staan te trekken - alsof het een karwei is.

Ik vraag me af hoeveel het zou kosten om zoveel kerels in te huren als je dit privé bij je thuis zou willen doen. Is dit voor heteromannen ook leuk om naar te kijken? Ik ben geen expert, maar het lijkt alsof pikken en mannelijke kwakjes hier het hoofdgerecht zijn, met een meisje dat bijna een bijzaak is. Slaat de actrice na deze scène ook een maaltijd over? Hoe voedzaam is dat spul eigenlijk? Kan een veganist het consumeren?

Kanttekening: geen van deze pikken ziet er zo mooi uit als degene die de mysterieuze vreemdeling in zijn broek had. Er is zelfs geen enkele pornopiemel die ik ooit heb gezien mee te vergelijken.

Wacht. Ik speel vals. Ik heb mezelf van de video gedistantieerd. Ik moet goed op het scherm letten en eraan werken om te kalmeren om therapeutische effecten te krijgen.

Ik open mijn ogen in *Clockwork Orange*-stijl en vergaap me aan de groep die klaarkomt en drinkt.

Nu slaat de paniek toe.

Net als bij urine, als een man een urineweginfectie heeft, kan sperma met bacteriën besmet zijn. Met zoveel mannen neemt de kans op een slechte afloop proportioneel toe.

Ik zet de video uit en kalmeer mijn ademhaling.

Ben ik klaar voor het moeilijkste deel van de therapie?

Ik ga naar de doelcategorie en kijk even goed. Er is een video met de naam *Analyse*. Komen mensen klaar als ze dingen analyseren?

Nee. Het is eigenlijk Anally Sis, een andere stiefzustersituatie.

Prima. Dit heeft in ieder geval een meer realistische stiefbroer-verhouding. Ik begin te kijken en dwing mezelf om naar de gapende opening op het scherm te staren.

Yep. Daar is het. Kont op mond - een gebeurtenis die ik enger vind dan Freddy Krueger, Michael Myers, The Babadook en zelfs Pee Wee Herman.

Langzaam ademen helpt me nu helemaal niet. Zo moet iemand met een clownsfoobie zich voelen als hij naar de *It* kijkt.

De ontvanger moet super schoon zijn.

Nee. Helpt niet.

De gever moet een zeer goed ontwikkeld immuunsysteem hebben.

Nee.

Ik zet de video uit.

Kan het niet kijken. Nog niet klaar voor.

Hé, ik heb tenminste niet geschreeuwd. Of een hartaanval gekregen. De eerste keer dat ik leerde wat “gooi de salade” betekende, ben ik ongeveer een jaar met het eten van alle salades gestopt.

Ik sluit mijn laptop en probeer mezelf te kalmeren.

Misschien was dit een slecht idee. Misschien wil ik niet dat mijn tweelingzus me vertelt wie de man is. Wat is het punt? Het is niet alsof ik iets met hem kan doen. Het kan gewoon frustrerend zijn om-

Mijn telefoon gaat.

Terwijl ik op de terugweg naar mijn mannequin bijna struikel, geef ik aan mezelf toe dat ik *wel* wil weten wie hij is.

Daarom is het een grote opluchting dat het mijn tweelingzus Holly is die belt.

Hoofdstuk Drie

---

*A*llesbehalve stuitend van gretigheid, accepteer ik het videogesprek.

“Hiya,” zegt Holly, een warme glimlach verlicht het gezicht dat we delen.

Hmm. Is dat een blik van post-coïtale gelukzaligheid? Dat zou verklaren waarom het zo lang duurde om me terug te bellen.

Zoals vaak het geval is, houdt ze een dampende kop thee deftig in haar hand, met haar pink omhoog. De grote kamer achter haar is onbekend. Ze is waarschijnlijk in het huis van haar vriend, wat mijn coïtustheorie verder ondersteunt.

“Hé,” zeg ik terwijl ik naar de bovenkant van haar hoofd tuur. “Heb je je haar gekleurd?”

Meestal is het enige dat opvalt als ik naar mijn tweelingzus kijk, onze overeenkomsten. Deze keer concentreer ik me echter op de subtiele verschillen,

vooral in onze gezichten en het doet me denken dat de mysterieuze vreemdeling misschien toch gelijk had. Vergeleken met de argeloosheid die in Holly's onschuldige gelaatstrekken is geëtst, zie ik er misschien een beetje ondeugend uit.

Aan de andere kant, een non misschien ook.

Mijn tweelingzus pakt een pluk van haar haar op en kijkt er fronsend naar. "Het is dezelfde kleur als altijd. Waarom vraag je dat?"

Ik steel met een vloeiende beweging die een normaal mens hopelijk niet zou opmerken de portemonnee uit Manny's achterzak. "Om de een of andere reden ziet het er roder uit."

Ze schudt haar hoofd.

Ik grijns. "Misschien heb je het eindelijk gewassen?"

Ze blaast geërgerd in haar thee en ik zie dat ze moeite heeft om niet met haar ogen te rollen. "Misschien ben je inmiddels vergeten wat onze natuurlijke haarkleur is?"

"Ik heb mijn schaamhaar om me eraan te herinneren." Ik doe de portemonnee stiekem in Manny's zak terug, een techniek die put-pocketing wordt genoemd. "En er is daar geen spoor van rood te vinden."

Ze verliest haar strijd tegen de oogrol. "Ik - dat wil zeggen, *wij* - hebben die rode tint alleen op het hoofd, en alleen in bepaald licht, daarom heb je het misschien niet opgemerkt."

Ik haal mijn schouders op. "Je lijkt op Cate Blanchett aan het begin van *Elizabeth*."

Ze weet niet zeker of ze wel of niet beledigd is, wat vreemd is gezien het feit dat ze van alles houdt wat Brits is. Haar licht samengeknepen ogen lijken erop te wijzen dat ze uiteindelijk beledigd is. “Nou, *jij* lijkt op Cate Blanchett als Hela in *Thor: Ragnarok*.”

“Ik zal dat als een compliment beschouwen. Die vrouw ziet er naarmate ze ouder wordt steeds verbazingwekkender uit en dat specifieke personage was helemaal stoer.”

Ze schudt haar hoofd. “Was ze niet kwaadaardig?”

Mijn grijns wordt sluw. “Was ze dat? Zij was de eerstgeborene, dus dat maakte haar de rechtmatige erfgenaam van de troon. Wil je zeggen dat ze het niet verdiende om over Asgard te regeren omdat ze een vrouw was?”

“Een bloeddorstige vrouw.”

Ik steel de portemonnee weer. “Haar vader voedde haar op om een veroveraar te zijn, maar veranderde toen van mening over het buitenlands beleid voordat hij de arme vrouw besloot te verbannen. Waarom? Ze is niet erger dan Loki, maar hij mocht wel blijven.”

Holly blaast nu bijna gewelddadig in de thee. “Heb je me gebeld omdat je een willekeurig debat wilde beginnen?”

Aangezien ik dat in het verleden heb gedaan, voel ik me niet al te beledigd. “Nee.” Ik werp een blik op mijn deur om te zien of die dicht is, want ik wil niet dat een van mijn huisgenoten het volgende gedeelte hoort. “Ik kwam iemand tegen die jou kent en wilde je iets over hem vragen.”

Ze zet haar kopje neer en trekt de telefoon dicht naar haar gezicht. “Een *hem*?”

Huh. Door de gluiperige uitdrukking die haar gelaatstrekken vervormt, lijkt het alsof ik in een spiegel in de vorm van een telefoon staar.

Ik doe de portemonnee weer in de zak. “Yep. Een mannetje van de soort *Homo sapiens*.”

Ik beschrijf hem en de details van onze ontmoeting en wanneer ik bij het deel kom waar ik zijn enorme toverstaf zag, spuugte ze haar thee uit.

“Dus,” zeg ik als ze zichzelf onder controle heeft. “Hij wist van je vriend, dus het is iemand die je-”

“Ik weet precies wie hij is.”

Er verschijnt nu een ronduit ondeugende uitdrukking op haar gezicht. Zie ik er meestal zo uit? Als dat zo is, dan kan ik het tijdens mijn magische optredens maar beter in toom houden.

Ze pakt haar kopje weer op, blaast overdreven langzaam in de vloeistof en neemt rustig een slok.

Ik zucht. “Ga je me laten smeken?”

Ze slikt haar thee met smaak door. “Waarom wil je dat weten?”

Het is mijn beurt om met mijn ogen te rollen. “Om Leonardo DiCaprio in *Django* te parafaseren: toen ik hem voor het eerst zag, had hij mijn nieuwsgierigheid. Maar nadat ik zijn volledig stijve pik had gezien, had hij mijn aandacht.”

“Goed dan. Het was Tigger.” Ze kijkt me over haar kopje heen aandachtig aan. “Weet je nog?”

Ik kijk niet-begrijpend terug. “Weet ik wat nog? Is hij een grote fan van Winnie de Poeh?”

Ze grinnikt. “Ik dacht iets soortgelijks toen ik die bijnaam voor het eerst hoorde. Ik vermoed dat hij zo werd genoemd omdat hij als kind veel rond stuiterde.”

Oh. Nou, hij kan op me stuiteren - of me bespringen - wanneer hij maar wil. “Wat moet ik me herinneren?”

De thee krijgt opnieuw een geërgerd klinkende blaas. “Dat ik heb aangeboden om je met hem te koppelen.”

“Echt waar?”

“Ja.” Ze neemt een sierlijk slokje. “Je weigerde. Je zei dat hij als een mannelijke hoer klonk.”

“Oh.” Op de automatische piloot steel ik Manny’s horloge terwijl ik mijn geheugen inspan. “Bedoel je de neef, van de broer, van de vriend van je nieuwe bestie?”

Tot voor kort was ik bang dat mijn tweelingzus asociaal was. Jarenlang ben ik haar beste en enige vriendin geweest, terwijl zij een van mijn velen was. Ik was aangenaam verrast toen ze een man ontmoette en een hechte band met zijn zus kreeg - en ik ben helemaal niet jaloers op hun vriendschap. Zelfs niet als ze extatisch wordt over hoe mooi, slim en inspirerend haar nieuwe BFF is, en hoe cool haar bedrijf is die dildo’s maakt. Mijn zus kreeg zelfs zoiets als een vriendschapsarmband van haar nieuwe vriendin, alleen was het dan een dildo.

Ze kijkt verlangend naar haar minder wordende thee. “Hij is geen neef, maar ja, dat is de man.”

Ik doe het horloge stiekem in Manny's linker broekzak. "Is dit de man die met je probeerde te dansen?"

"Inderdaad. Ik denk dat dat betekent dat hij ons gezicht aantrekkelijk vindt."

Ik vernauw mijn ogen tot spleetjes. "Is hij niet ook degene die de moeder van je vriend heeft droog geneukt?"

Ze gnuift en het is een wonder dat de thee niet uit haar neus komt. "Ze waren gewoon aan het dansen en zij was *hem* aan het droogneuken."

Klinkt aannemelijk. Als ik een vrouw van middelbare leeftijd was, zou hij in een oogwenk een poema van me maken. Aan de andere kant zou ik hem op elke leeftijd verrukkelijk vinden, zelfs-

"Dus." Nu lijkt Holly zoveel op onze moeder dat ik half verwacht dat ze tips gaat geven over hoe je een goed orgasme kunt bereiken. "Wil je een introductie?"

Wil ik dat?

De herinnering aan het pornodebacle is terug van weggeweest. Om mezelf te kalmeren steel ik weer de portemonnee. Zo nonchalant als ik kan, zeg ik, "Nee, bedankt."

De teleurstelling op haar gezicht is pure Octomam. "Waarom niet?"

"Omdat hij nog steeds een mannelijke hoer is?"

De volledige waarheid is duidelijk subtieler dan dat. Holly weet niets van mijn intimiteitsproblemen. Op de middelbare school creëerde ik een van mijn beste illusies: ik liet alle zeven van mijn zussen geloven dat ik

seksueel actief was toen ik allesbehalve dat was. Als ik ze de waarheid had verteld - dat mijn volkomen redelijke ontwijking van ziektekiemen me ervan heeft weerhouden om zelfs maar een jongen te kussen - zouden ze me hebben bespot totdat onze ouders me naar therapie hadden gestuurd. De uitwisseling van vloeistof is voor onze Octomam heilig, maar ook voor Octopap. Eerlijk is eerlijk, Holly zou me niet bespotten, maar ze kan zelfs om haar leven te redden geen geheim bewaren, dus ik heb haar samen met de zesling voor de gek gehouden.

Nu we volwassen zijn, ben ik te beschaamd om zelfs aan haar toe te geven dat ik nog steeds niemand heb gekust. Niemand weet dat ik een maagd ben - iemand die jaren geleden haar maagdenvlies met een dildo heeft gescheurd, maar toch.

“Als je naar wat casual rumpty-tumpty op zoek bent, dan zul je geen betere match vinden.” Ze zet haar theekopje neer.

“Rumpty-tumpty? Is dat een andere versie van ‘vrijpartij?’”

Holly heeft in het VK op de universiteit gezeten en ze kwam terug als een personage uit een roman van Jane Austin, wat me het plezier gaf om haar een tijdje te plagen. Nu heeft ze het accent niet meer, maar gebruikt ze nog steeds af en toe (en meestal charmant) Britsheid, dus ik kan niet zoveel met haar rotzooien als ik zou willen.

Ze maakt met haar rechterwijsvinger en duim een cirkel en doorboort die vervolgens met haar linker

middelvinger. “De aardappel bakken, het brood in de oven zetten, de pastinaak planten, een komkommer in-”

“Stop,” zeg ik streng. “Mijn voedselkeuzes zijn al beperkt genoeg zoals het is.”

Ze ziet er zelfvoldaan uit. “Ik wed dat hij wel in is voor een one-night-stand.”

Tuurlijk. Goed idee. Mijn maagdelijkheid aan een seksgod verliezen en voor de rest van mijn leven voor een andere man geruïneerd worden. Niet dat hij zelfs maar op zo’n manier gebruikt zou willen worden, om nog maar te zwijgen van-

“Als het helpt,” fluistert mijn zus samenzweerderig, “hij is een prins.”

“Pardon?” Ik stop de portemonnee onopvallend in Manny’s zak en draai het volume van mijn telefoon omhoog. “Wat zei je net?”

“In zijn thuisland heet het *velikiy knyaz*,” zegt ze. “Wat zich naar zoiets als een Grootvorst vertaalt.”

Haar gezicht staat ernstig. Of ze beheerst plotseling de kunst van het liegen of ze vertelt de waarheid. Of misschien heeft ze eindelijk te veel afleveringen van *Downton Abbey* opnieuw bekeken.

“Is hij een prins?” zeg ik ongelovig. “Een echte prins?”

“Jazeker.” Ze geeft haar kopje aan iemand buiten het zicht van de camera en zegt iets (waarschijnlijk in het Russisch) dat als “*chai*” klinkt. Ze kijkt me aan en zegt, “Als je met hem zou trouwen, dan zou je een prinses zijn.”

Terwijl ze dat zegt, zie ik een Disney-achtige montage zich afspelen. Ik barst uit in een lied over hoe graag ik een beroemde illusionist wil worden. Ik praat met mijn (waarschijnlijk dierlijke) assistent, die net als een beroemde komiek zal klinken. Ik die de enige echte kus met de prins beleeft-

“Hier,” zegt een mannenstem met een licht Russisch accent als een gigantische hand met een dampende theekop in de video verschijnt.

Ik had gelijk. Ze is bij haar vriend thuis.

“*Spasibo*,” zegt ze met een bewonderende grijns.

Dus ze *kan* nu Russisch spreken. Cool. Als ik geluk heb, krijgt ze ook een Russisch accent en kan ik haar daarmee plagen.

Ze houdt haar thee vast en tuurt in de camera. “Heb je me niet gehoord? Je zou een verdomde prinses kunnen zijn.”

Ik knijp in de brug van mijn neus, te veel afgeleid door het onderwerp om de spot met dat “verdomde” te drijven. “Dit slaat nergens op. Wie is er tegenwoordig koninklijk? En als hij echt een prins is, waarom verwijst zijn bijnaam dan naar een tijger? Zou een leeuw niet logischer zijn? Zoals in de koning van de jungle?”

“Misschien denken ze in Ruskovia dat tijgers de koningen van de jungle zijn.” Ze blaast op een verontrustend verleidelijk ogende manier in haar nieuwe kopje thee.

Voert ze een show op voor haar vriend?

Dan registreer ik het land dat ze noemde en mijn